

Álmomban fekete macska voltál

[2011. március]

- Álmomban fekete macska voltál, és minduntalan átfutottál előttem.
- Fekete macska, fekete macska – mormogta még félig álmában Minelné. Hagyjuk már ezt a sok feketét. Szívesebben lennék egy foltos szalamandra a te álmaidban – fordította a fejét a szerkesztő felé a szemét keresve, de az szorosán behunyta őket, mert nem akarta beengedni a reggelt.
- A reggel pedig itt van, ha tetszik, ha nem. Bekúszik könnyörtelenül bármiféle szöveten. De ha jobban megnézel, majd láthatod, hogy még van némi hús a fáradt csontokon, a szikkadt bőr alatt. Egy idő után kiszárad, pergamenszerű lesz, kenhet rá az ember bármiféle csodakencét. Kint havazik, utálok a havazást, mert félelemmel és rettegéssel tölt el a tél. Kislánykoromtól félek attól, hogy egyszer egy jégtömbbe zártan kell ücsörögni. Jégtömbben, bezárva, holtan.
- A hóval is úgy vagyok, mint a fagyalttal. Egy tölcsernyi elég lenne belőle. Benyalni egy tölcsernyi fagyott úrt – ilyen lehet egy hetvenöt éves vénasszonnyal szeretkezni – mondta mosolyogva Minelné a szerkesztőnek, aki valóban úgy nézett ki e rémes reggelben, mint aki tölcsernyi fagyott üröket nyalogatott. Arcán nem undor ült, hanem a rémület. Az úrt kitölteni nem tudók rémülete. Ám Minelné ma úgy döntött, nem kínozza a Szerk.-et, de azért visszaváltott a magázásra, mert úgy gondolta, ezzel vissza lehetne valamit csempészni abból a távolságból, amely eddig köztük volt. Bár azt már nem tudta volna ő sem elmagyarázni, hogy mit is szolgált ez a távolság.
- A szégyen szolgálja. És a félelemé – dűnnyögte Minelné, de csak magában, miközben a szerkesztő, aki szintén az elveszett távolságot vizslatta, átmenekült az ágy legtávolibb sarkába. Azt már érezte, hogy meg nem menekülhet, de legalább nyer egy kis időt. Időt nyerni, a távolság által, micsoda hülyeség – dűnnyögte ő is, és szintén csak magának.
- Ne mondjon semmit – mosolygott újfent a régi magabiztos mosolyát időközben megtalált Minelné a ruhái után kaparászó szerkesztőnek. Csak meg ne próbáljon valami magyarázatba fogni. Ami történt, megtörtént. Tekintse lezártnak ezt a fejezetet. S ha netán megismétlődne, majd azt is lezárja. Biztos azon tépelődik magában, hogy a fenébe tudok nyugodt maradni, rémtettek elkövetése után. Pedig a recept egyszerű. Amióta eldöntöttem, hogy életem és cselekedeteim egyetlen percét sem bánom, belém költözött a béke magától. Azelőtt én is hiába szólongattam, álmatlan éjszakák tömkelegén, amikor a cigaretta kátránya már láthatóan rakódott le a torkomba – ha belenéztem volna, egy fekete lyukat látok. Szóval semmit se bánjon meg soha. És akkor meglátja, egy idő után a rémtettek is értelmet nyernek, s valami olyasféle esszencia csepeg ki belőlük, ami kenegetni fogja a lelkét. Mert a lelket örökké kenegetni kell, hogy ki ne repedezzen. A lélek az ember legérzékenyebb bőrrétege.
- Végül is csak aludtunk egymással. Ez is nagy dolog, szinte hőstett, valakivel aludni tudni. Én éveken keresztül csak a férjem mellett aludtam. De nem vele. Mi most egymás álmát álmodva aludtunk egymással. Álmomban én magával voltam, maga meg velem. Az álom útjain pedig nem vesztődött el senki és semmi. Tehát nem vesztettünk semmit. Gondoljon erre, és megnyugszik a maga lelke – kacsintott Minelné a szerkesztőre, aki puha talpú cipőivel a kezében megbabonázva nézte, hogyan változik át egy hetven és akárhány éves banya, a szavak és az ész ereje által, a világ legkívánatosabb asszonyává.
- Hogy lehet valakit úgy kívánni, hogy ne akard megszerezni magadnak a testeden és az ő testén keresztül? Lehet-e valakit úgy birtokolni, hogy egy ujjal se nyúljal hozzá? De inkább, lehet-e valakit úgy kívánni, hogy ne akard birtokolni? – vadult be Minelné, a még mindig bambuló szerkesztő szemét fürkészsze.
- Csak azt ne mondja, hogy lehet. Mert nem lehet – villantotta ki a már ismert implantátumokat. Az ismerős mosolytól a Szerkesztőnek a remegés a gyomrából a térdébe költözött, s úgy érezte, menten lerogyik, ha nem ihat valamit. Valami erőset. És aztán elmegy valahová. Először arra gondolt, hogy kibérel magának egy prostituáltat, és azon levezeti az éjszaka felgyűjtött feszültséget. Mert a teste nem ismerte a kort, s hiába volt vén az asszony, akivel aludt is, meg nem is, zavaros álmokat látva. A teste megtelt árammal, a villanykapcsolóhoz sem mert nyúlni abbéli félelmében, hogy esetleg kiütheti a biztosítékot, valamit összeéget. Valakit összeéget. Vagy összeégeti magát. Ettől félt a legjobban.

Szóval, végül úgy döntött, ha innen épségben kimenekülhet, épségben s esetleg még némi ép ész maradékával, inkább a feleségét környékezi meg. Az ő reakcióit legalább ismeri, s az ismerőség biztonságába per pillanat szívesebben elrejtőzne, mint egy idegen nő ölelésébe, ami fojtogatásba, netán válogatott kínzásokba válthat.

Különben az, hogy a Minelné ágyában kötött ki, várható volt. Hónapok óta görcsösen kerülgette ezt a gödröt, melybe egyre inkább beleesni vágyott. Egyre gyakrabban csípte el az agyában azt a kósza gondolatot, hogy azt kívánja, valamelyik boros beszélgetésük oda fajuljon, rúgjanak be annyira, hogy kikössenek a Minelné bűvös ágyában, amelynek támláján rézkígyók tekergőztek sejtelmesen. Azt nem tudta, tovább mi történhetne az ágyban, a tettek mezeje sem izgatta különösebben, ebbe bele sem gondolt. De érdekes módon azt sem kívánta volna, hogy egyedül heverésszen az ágyban. Ez az ágy Minelné nélkül egy petákot sem ér – gondolta, valahányszor megpillantotta a bútordarabot.

De most, miután eljött a reggel, amely a zavaros álmok ideje alatt nagyon távolinak, soha el nem érkezőnek tűnt – hirtelen rátört a rettegés, mert megértette, hogy az ágyba kerülés nem valaminek a vége volt, hanem csak a szakadékba zuhanásnak a kezdete.

Bár Minelné bátorította a szerkesztőt, arra, hogy pontokat is tegyen a történetek végére – bármilyen rövidék is azok, mert akkor jó lesz, s nem gyötri majd sem megbánás, sem büntudat – az rájött, hogy az öreglány most az egyszer hamis kártyákkal játszik. A vágyat ugyanis nem annak megfelelő súlyával kalkulálta bele a sztoriba. Márpedig a szerkesztő minden rettenet ellenére, vágyott, immár szinte betegesen vágyott arra, hogy az elmúlt éjszaka megismétlődjön, sőt. A zuhanás kezdetét jelző kedélyes lebegés igenis váltson át a legnagyobb sebességre. Zuhanjanak le a birtoklási vágy legmélyebb pontjára. Zúzzák össze magukat a szakadék fenekén. Ha van fenéke. De lehet, hogy nincs is. A birtoklási vágy lehet, hogy egy feneketlen gödör, mely sohasem tud megtelni csömörig, minden csömör ellenére.

Végül, miközben a fejében vadabbnál vadabb gondolatfoszlányok ütték egymást kimerülten, sikerült az összes ruhadarabját magára öltenie, gyorsan felhajtotta egy, az estéről megmaradt borospohár tartalmát, s Baltazár, a vadászgörény závorszerű harapásait szisszenés nélkül elviselve elviharzott.

Minelné ott maradt a rézkígyók között, s egy kígyóbűvölő elégedett mosolyával, merthogy sikerült végre a kobrát előcsalogatni fedeles kosarából, cigarettára gyújtott, és hátradőlt.

– Hát akkor, jöjjön, aminek jönnie kell – mormogta, és előhalászott egy üveg Carmel bort, amelyet kivételes alkalmakra tartogatott, és magában egy vers sorait mormolgatta:

neved hiány / néha kívánsz

mondani valamit

de már csak csend, és csitt / zsebemben cián

egy bélyegen kép / egy vulkán

neved már csak hiány

egy ablaktokból a gitt

majd betömi

feslett körmöm repedéseit.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat